בבית המשפט העליון

בש"פ 3095/18

לפני:	כבוד השופט ע' פוגלמן
העורר:	שרגא צ'צ'יק
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור) במ"ת 58995-01-18 מיום 22.3.2018

תאריך הישיבה:	י' באייר התשע"ח	(25.4.2018)
בשם העורר:	עו"ד שילה דורפמן	
בשם המשיבה:	עו"ד סיגל בלום	

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור) שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של יבוא סם מסוכן לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973. על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.12.2017 יצא העורר מישראל בטיסה לאודסה. ביום 5.1.2018 חזר העורר לישראל, בטיסה מפריז דרך איסטנבול, והביא עמו במזוודתו, בבטנה נסתרת, שלוש חבילות ובהן 30,338 טבליות של סם מסוכן מסוג MDMA במשקל 9.285 ק"ג ברוטו ובשווי כולל הנע בין 1.5 מיליון ש"ח לבין 3 מיליון ש"ח.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו. בבקשה נטען לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירה המיוחסת לעורר בכתב האישום; כי העבירה האמורה מקימה עילה למעצרו; וכי כמות הסמים שבה עסקינן, הניתנים להפצה ולמכירה לעשרות אלפי אנשים מלמדת על מסוכנות העורר. בדיון מיום 8.2.2018 הסכים בא כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה והעורר הופנה להכנת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן. בתסקיר מיום 26.2.2018 צוין כי

העורר חש פחד רב סביב ההליך הפלילי והדמויות העומדות ברקע למעשים המיוחסים לו; וכי מוקד הקושי בעניינו אינו נעוץ בהתמכרות לחומרים משני תודעה. שירות המבחן התרשם כי לעורר קשיים בגיבוש זהות עצמית ובהגדרת מערכת גבולות חדשה, לאחר שזו נפרצה על ידו. אשר להערכת רמת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצד העורר, שירות המבחן התרשם כי זו בינונית, בין היתר נוכח עברו הנקי ובשים לב לכך שהמעצר הנוכחי משמש גורם משברי ומרתיע עבורו. לצד זאת הוערך כי קיים סיכון ממשי להפעלת לחץ על העורר מצד גורמים עבריינים חיצוניים הקשורים לאירוע נושא כתב האישום. בנוגע לחלופת המעצר שהוצעה על ידי העורר, שירות המבחן התרשם כי המפקחים שהציג – הוריו ושתיים מאחיותיו – יכולים להציב לו גבולות ברורים תוך דיווח לרשויות החוק ככל שיתעורר צורך בכך. בנוסף צוין כי האפשרות שהוצעה שלפיה מעצר הבית יורחב למקום המפעל המשפחתי, הממוקם בבניין מגורי המשפחה, עשויה לשמש גורם מפחית סיכון בעניינו של העורר. על רקע כל האמור שירות המבחן בא בהמלצה לשחרר את העורר למעצר בית מלא בפיקוח ארבעת המפקחים האמורים, לצד העמדתו בצו מבחן למשך 6 חודשים, כמפורט בתסקיר.

3. ביום 22.3.2018 נעתר בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור) לבקשה וקבע כי נסיבות ביצוע העבירה חמורות ביותר, בשים לב לכך שמדובר בייבוא סמים קשים מסוג MDMA בכמות אדירה של למעלה מ-30,000 טבליות במשקל ברוטו של כ-9 ק"ג. בהמשך לכך נקבע כי עניינו של העורר לא בא בגדרי המקרים החריגים המצדיקים שחרור נאשם לחלופת מעצר בעבירות דנן. צוין כי מתסקיר המעצר בעניינו של העורר עולה כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא בינונית וכי קיים סיכון ממשי כי יופעל עליו לחץ מצד גורמים עבריינים חיצוניים הנוגעים לפרשה הנוכחית. לכן, חרף ההתרשמות החיובית של שירות המבחן מהמפקחים שהוצעו, קבע בית המשפט כי אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר (או להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני), במיוחד בשלב הנוכחי, במסגרתו העורר עצור כחודשיים בלבד.

4. מכאן הערר שלפניי, שבו טוען העורר כי עניינו בא בגדרי המקרים המצדיקים לשחררו לחלופת מעצר. נטען כי העורר אדם צעיר, נעדר עבר פלילי וההליך הנוכחי הוא הסתבכותו הראשונה עם החוק. לטענת העורר, עולה מהתסקיר כי הוא אינו נטוע בעולם העברייני; כי העורר חש פחד רב סביב ההליך הפלילי; וכי החלופה שהוצעה נותנת מענה הולם למאפייני הסיכון הנשקפים ממנו. העורר טוען כי שגה בית המשפט בקבעו כי תסקיר המעצר אינו חיובי, וזאת בשים לב להמלצה לשחררו לחלופה וכן להמלצה להפנותו לטיפול, וכי יש להעדיף במקרה זה – נוכח ההמלצות האמורות – את

האמצעי שפגיעתו בחירות הנאשם פחותה. בדיון שלפניי הוסיפה וטענה באת כוח העורר כי יש להורות על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני, הגם שלעמדתה זה אינו הכרחי, בפיקוח המפקחים שהוצעו.

המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, מטעמיו. נטען כי העבירה המיוחסת לעורר מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים; כי נסיבות ביצוע העבירה, שעליהן עמד בית המשפט המחוזי, מעידות על מסוכנות גבוהה; וכי לא מתקיימים במקרה דנא התנאים המצדיקים השמתו של העורר במעצר בפיקוח האלקטרוני.

5. לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים שהובאו לפניי והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון שלפניי לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. לעורר מיוחסת עבירה של ייבוא כמות ניכרת של סם מסוכן מסוג MDMA, המקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996. במקרים מעין זה שלפנינו, נפסק ככלל כי אין מקום להורות על שחרורם של נאשמים לחלופת מעצר, בין היתר בשל החשש כי לא ניתן יהיה להפיג את החשש מביצוע עבירות סמים נוספות, גם במסגרת חלופת המעצר. אכן, אין מדובר בכלל הרמטי, ובצדו ייתכנו מקרים חריגים ויוצאי דופן שיצדיקו שחרור לחלופת מעצר (ראו למשל בש"פ 8585/15 בן לולו נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (23.12.2015); בש"פ 3702/15 ברק נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (3.6.2015); בש"פ 2196/15 רבי נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-17 (6.4.2015); בש"פ 1566/14 עבד רבה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (7.3.2014), והאסמכתאות שם). ברם, במקרה דנן, הגם שמדובר באדם צעיר שעברו נקי – המסוכנות הנשקפת ממנו, בנתון בין היתר לנסיבות ביצוע העבירה, והנתונים העולים מתסקיר המעצר, אינם מובילים למסקנה כי עניינו של העורר בא בגדרם של המקרים החריגים האמורים.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"א באייר התשע"ח (26.4.2018).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 18030950_M01.doc שג
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il